

sige, at ligesaa lidt som jeg kan stemme for den konservative Dagsorden, lige saa lidt nærer jeg Tillid til, at der vil opnaas noget, selv om den radikale Dagsorden — hvad jo ikke sker — skulde blive vedtaget. Saaledes som Forholdene har udviklet sig, saaledes som vi nu er stillet paa Grund af de Konservatives Eftergivenhed og Slaphed, er der efter min Formening ingen anden Vej end een af disse to: enten at Partiernes, hvis de virkelig erkendte Alvoren af den erhvervs- og finanspolitiske Krise-Komplikation, vi befinder os i, var villige til at se bort fra Doktriner — kaste de skimlede Doktriner til Orcus, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde i Efteraaret —, og saa var den naturlige Konsekvens, at man tog et Ministerium af Folk udenfor Partiernes, og overfor dette Ministerium erklærede fra Partiernes Side at være villig til en samlet Forhandling for inden Valgene at tilvejebringe Balance for det indeværende Finansaar og paa det kommende Budget, ad alle Veje og med alle Midler, som Partiernes maatte kunne enes om. Det tror jeg var den bedste Vej, hvis der virkelig var redelig Vilje til at se Forholdenes Alvor i Øje fra alle Partiers Side og give Afkald paa egne principielle Programpunkter. De konservative har jo i tre Aar tilstrækkelig vist deres Villighed til Resignation og Afkald; dersom der ogsaa fra andre Partiers Side var Villighed til en saadan Resignation, tror jeg, at der ad denne Vej kunde opnaas betryggende Resultater for Befolkningen og for Landet.

Men dersom man ikke vil gaa den Vej, indser jeg ikke, at der er nogen anden Vej at gaa end den, at et hvilket som helst Ministerium, ogsaa det nuværende, hurtigst muligt udskriver Valg for at spørge Befolkningen, hvad den mener om vor finanspolitiske og erhvervspolitiske Situation, og hvilke af de Veje, de respektive Partier anbefaler, den mener bør følges. Man kan sige, at man skal ikke smide det snavsede Vand ud, før man har det rene, men jeg maa dertil sige, at det forekommer mig, at Vandet nu er blevet saa snavset, at det er absolut uacceptabelt. Det kan ikke accepteres, komme, hvad end der komme vil. Derfor forekommer det mig, at Situationen, som den nu ligger, ubetinget er en Mistillids-situation, en Situation, der kræver et Mistillidsvotum overfor det nuværende Ministerium og særlig overfor den, der har Hovedansvaret for dets Finans- og Er-

hvervspolitik, nemlig den højtærede Stats- og Finansminister.

Hvis der fra noget Partis Side blev stillet et saadant positivt Mistillidsvotum til den højtærede Stats- og Finansminister, vilde jeg uden Betænkning stemme for det. Da det ikke synes at skulle blive Tilfældet, vil jeg afholde mig fra at stemme om begge de Dagsordener, der her er Tale om, de Radikales og de Konservatives. Jeg tror, det er berettiget at gøre det, netop ud fra de Konservatives Interesser og Synspunkter; for det, som konservative menige Vælgere nu efterhaanden kræver mere og mere, tror jeg ikke længere er Ord, men Handling. Det er ikke længere akademisk Aandrighed og akademisk Elskværdighed, men Gerning, Gerning og atter Gerning, og uden saadanne vilde jeg nødig gaa til Valg i de Konservatives Situation om et Aar.

Fraenkel: Det ærede Medlem Hr. P. Munch forbavser mig og forskrækker mig ogsaa lidt. Under almindelige Forhold plejer man at anse det ærede Medlem for en rolig, kølig, nogle mener endogsaa en noget langsom Natur; og nu pludselig faar han Kissejav, saa han bogstavelig talt foregriber Begivenhedernes Gang. Med Højtidelighed afviser han det Frieri, der efter hans Opfattelse skulde komme fra de Konservative; men det forekommer mig, at han kan vente med Udgifterne til Kurvemageren, indtil vi har friet til ham. Jeg ved ikke, hvad der i mine eller andre konservatives Udtalelser skulde kunne, selv om man aldrig saa gerne vilde det, udlægges som et Frieri overfor de Radikale. Paa samme Maade har det ærede Medlem et forskrækkeligt Hastværk med at faa os bort fra Regeringen, men det ærede Medlem siger ingenting om, hvad han selv vil gøre, naar vi er kommet bort fra Regeringen, eller om, hvor vi saa skal hen. Jeg siger altsaa: Giv Tid, alting udvikler sig ganske roligt, som Forholdene en Gang medfører det, og dette Forhold vil ogsaa udvikle sig paa den Maade, at enten bliver Forbindelsen sluttet noget nærmere eller ogsaa vil den Skilsmisse, som det ærede Medlem af en eller anden Grund, aabent eller skjult, saa gerne imødeser, den lykkelige Dag, ogsaa komme.

Det ærede Medlem Hr. Holstein var bekymret indtil Taarer, kan man sige, over de Konservatives Færd. I Stedet for disse Triumfbuer, han havde glædet sig til at rejse for os, naar han skulde føre